

λιθος προσγειώθηκε με δύναμη στο καπό τους. Το πλήθος αρχικά απομακρύνθηκε. Αλλά στη συνέχεια, όλοι, ενωμένοι, κινήθηκαν προς το περιπολικό, το περικύκλωσαν, άρχισαν να το χτυπούν με τις γροθιές τους και να χορεύουν πάνω στο καπό. Οι αστυνομικοί καλούσαν σε βοήθεια από τον ασύρματο και σύντομα το πλήθος τους άφησε να φύγουν.

Σε ένα άλλο σημείο, το ίδιο βράδυ, ο Leitsch αναφέρει ότι είδε κάποιον να επιτίθεται σε αξιωματικό της αστυνομίας. «Περνούσε ένα περιπολικό στο οποίο επέβαινε ένας ευτραφής υψηλόβαθμος αστυνομικός και οδηγούσε ένας νεαρός αστυφύλακας. Ο χοντρός μπάτσος κοιτούσε τον κόσμο λες κι ήταν ιδιοκτήτης σκλάβων που επιθεωρεί τη φυτεία. Τότε κάποιος του πέταξε απ' το παράθυρο μια σακούλα σκουπίδια που έσταζαν και του ήρθε στα μούτρα. Η σακούλα σκίστηκε και το πρόσωπό του έγινε μούσκεμα στον καφέ, χωρίς πάντως να χάσει το ύφος που έλεγε 'άντε γαμηθείτε'». ⁵

[σ. 227]

Όπως και το προηγούμενο βράδυ, έτσι και τώρα, οι νεαροί σχημάτιζαν «αλυσίδες» χορεύοντας κανκάν και τραγουδώντας απέναντι από τα MAT. Ο Robert Bryan, που παρακολουθούσε τη σκηνή με τις δύο αντιπαρτιθέμενες πλευρές να βρίσκονται ή μία απέναντι στην άλλη, εντυπωσιάστηκε από το θάρρος των νεαρών γκέι: «Οι κουήν πιάστηκαν στη σειρά κατά μήκος της Κρίστοφερ Στριτ και άρχισαν να χορεύουν κανκάν. Τραγουδούσαν: 'We are the Stonewall Girls, we wear our hair in curls, we don't wear underwear...' Η αστυνομία άρχισε να κινείται σε παράταξη κατά πάνω τους. Οι κουήν δεν μετακινήθηκαν καθόλου, απλά συνέχισαν να χορεύουν και να τραγουδούν, όσο η αστυνομία πλησίαζε όλο και περισσότερο. Αναρωτιόμουν πόσο ακόμα θα κρατήσουν προτού διαλυθούν κι αρχίσουν να τρέχουν. Η αστυνομία ερχόταν όλο και πιο κοντά, με τα γκλομπ, τις ασπίδες και όλη την εξάρτυση που κουβαλά. Και σκέφτηκα ότι το κουράγιο των διαδηλωτών ήταν μεγάλη έμπνευση για όλους. Ήταν σαν τη μάχη του Buker Hill ή θύμιζε εκείνη τη φράση που λέει «μην πυροβολήσεις προτού δεις το ασπράδι των ματιών τους».

Παραδόξως, η κατάσταση με τα MAT που χρησιμοποιούν μια μάτσο ψυχολογία και τις αντίστοιχες τακτικές για να εκφοβίσουν και να εξευτελίσουν διαδηλωτές τους οποίους η κοινωνία έχει στιγματίσει ως «ελλιπείς σε αρρενωπότητα» –και άρα ανεπαρκείς σε θάρρος–, αναπόφευκτα έθετε ένα ερώτημα: Ποιος ήταν τελικά ο γενναίος; Εκείνοι που κρύβονταν πίσω από τις ασπίδες και τα κράνη, κρατώντας όπλα και γκλομπ, έχοντας όλη την εξουσία που τους δίνει ο νόμος και η συγκατάθεση της κοινωνίας; Ή οι γκέι, οι περισσότεροι θηλυπρεπείς, που ήταν αντικείμενο περιφρόνησης και χλευασμού από την κοινωνία, και τώρα έβαζαν μπροστά τα ευάλωτα σώματά τους, με όπλα τους τη σπιρτάδα και το χιούμορ τους;

[σ. 230]

Σημειώσεις

Μια εκδήλωση για τη μνήμη, σε μια εποχή που schoinoβατούμε ανάμεσα στη λήθη και τη διαστρέβλωση των αγώνων, σε έναν βαθμό γκροτέσκο. Ανάμεσα αφενός στην καταπίεση, την καταστολή και τη θεσμική τους έκφραση (από τις ταξικές διακρίσεις ως την απαλλαγή των μπάτσων δολοφόνων του Ζακ και την απελευθέρωση των φασιστόμουτρων που τον σκότωσαν, με μια ρητορική που χρησιμοποίησε την ταυτότητά του ως οροθετικού γκέι ακτιβιστή και drag για να νομιμοποιήσει το λιντσάρισμά του)... και αφετέρου τον «ροζ καπιταλισμό» ή «καπιταλισμό του ουράνιου τόξου», που επιχειρεί να ενσωματώσει, να εμπορευματοποιήσει και να χρησιμοποιήσει το καθετί, αρκεί να μη διεκδικεί πραγματική ελευθερία και χειραφέτηση για όλες και όλους, αρκεί να μην θίγει, πόσο μάλλον να μη θέλει να γκρεμίσει, τα θεμέλια της ανισότητας και της αδικίας.

Όπως συμβαίνει και με τους αγώνες για τη γυναικεία χειραφέτηση, έτσι και στο ζήτημα των ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων, το κράτος και ο καπιταλισμός επιχειρούν να ταυτίσουν την έννοια της ελευθερίας με την εξουσία, με την οικονομική ανέλιξη, με την εκπροσώπηση στους θεσμούς, που είναι οι στυλοβάτες της πατριαρχίας, αλλά και ευρύτερα ενός συστήματος καταπίεσης και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Την ίδια στιγμή που πρέσβεις και εταιρείες διαφημίζουν το Pride, ο φόβος του βιασμού σε αστυνομικά τμήματα ή από παιδοβιαστές όπως ο Λιγνάδης, του τράφικινγκ με τη συγκάλυψη των αρχών, ή του ξυλοδαρμού εξακολουθεί να πλανάται σε όσες και όσους ζουν σ' αυτή τη χώρα χωρίς να ανήκουν στην ελίτ της ή πολύ περισσότερο, όταν διασχίζουν τα σύνορά της.

Είναι χαρακτηριστικό ένα στιγμιότυπο από το Pride που πραγματοποιήθηκε φέτος [σ. 2023] στο Ισραήλ, με την ευγενική χορηγία του κράτους εκεί: Όλα κυλούσαν πανηγυρικά, μέχρι που ένας από τους διαδηλωτές, ανάμεσα στις σημαίες του ουράνιου τόξου, ύψωσε μια σημαία της Παλαιστίνης. Πάνοπλοι αστυνομικοί έπεσαν πάνω του, τον χτύπησαν και τον πήραν σηκωτό. «Όλα επιτρέπονται, αρκεί να μην ενοχλείτε».

Την ίδια στιγμή φασιστικές ομάδες στήνουν ενέδρες, όπως έγινε στην Αθήνα. Στην Αμερική ξεκινά καμπάνια μποϊκοτάζ του Pride που «θέλει να εκφυλίσει τα παιδιά μας» και επανέρχεται βίαια μια ρητορική που ταυτίζει τη σεξουαλικότητα με την αναπαραγωγή, με κορώνες περί δημογραφικού, μεταφυσικές μπουρδες περί «αγέννητων παιδιών» και άλλα, θέλοντας τα σώματά μας μηχανές τεκνοποίησης και εξοβελίζοντας ό,τι δεν υπάγεται σε αυτή τη νόρμα (βλ. εξελίξεις με το νεοσυσταθέν υπουργείο οικογένειας).

Σε αυτή την πραγματικότητα, είναι αναγκαίο να οργανώσουμε τις απαντήσεις και τις αντιστάσεις μας, απέναντι στη πατριαρχική βία και απέναντι στις προσπάθειες ενσωμάτωσης, που άλλωστε αποτελούν αναγκαίο πρόσχημα για τη συγκάλυψή της. Να επαναανακαλύψουμε τη ριζοσπαστικότητα των προταγμάτων της ελευθερίας και της χειραφέτησης για κάθε άνθρωπο και για όλους μαζί συλλογικά, σε κάθε πτυχή της ζωής, τη σύνδεση των αγώνων, απέναντι σε μια κουλτούρα που επιχειρεί αλλεπάλληλες διαιρέσεις και κανιβαλισμούς, όπως συμβαίνει και μέσα από την «πολιτική των ταυτοτήτων»...

⁵ Leitsch, "Hairpin."

Η ακόλουθη τοποθέτηση αποτελεί προσωπική έρευνα της Drag Queen Lafert και παρουσιάστηκε τον Ιούνιο του 2023 σε διαδικτυακές εκδηλώσεις σε κινηματικούς χώρους και καταλήψεις, με αφορμή την προβολή του short film *Wir sind hier unter Euch* (Είμαστε εδώ ανάμεσά σας). Την ταινία θα την βρείτε σε ελεύθερη προβολή στο YouTube, με ελληνικούς υπότιτλους: <https://www.youtube.com/watch?v=zPIW4DCqWYA>

καλεί ανατριχίλα σε όλους τους ομοφυλόφιλους που ελπίζουν να φαίνονται στρέιτ. Δεν θα μπορούσα να νιώσω μεγαλύτερη απώθηση. Κι όμως, ταυτόχρονα, οι σκηνές που έβλεπα μου έφερναν στο νου κάθε αγώνα για τα πολιτικά δικαιώματα που είχα δει ή που είχα πάρει μέρος».⁴

Είχαν αρχίσει και πάλι να μπαίνουν φωτιές σε κάδους, όπως και την προηγούμενη νύχτα. Αυτόπτες μάρτυρες αναφέρουν ότι έβλεπαν φλόγες κατά μήκος του δρόμου, κι έμοιαζε με μια αρχαία εποχή, όταν άναβαν φωτιές στις κορυφές των βουνών για να μεταδώσουν τα σημαντικά νέα πέρα, μακριά.

Υπήρχε όμως και ένα άλλο σημείο της πόλης που άναψε φωτιά για να στείλει σήματα καπνού εκείνη τη νύχτα. Ο Doric Wilson, καθώς στεκόταν στο δρόμο είδε κόκκινες φλόγες να πέφτουν από ψηλά στον νυχτερινό ουρανό, σαν ψιλόβροχο. Οι φλόγες προέρχονταν από τις γυναικείες φυλακές της Νέας Υόρκης – Τα Κρατητήρια (House of Detention), που συνήθως τα έλεγαν απλά House of D-, βρίσκονταν στη διασταύρωση της Λεωφόρου Γκρίνουιτς και της Κρίστοφερ Στριτ. Εκεί κρατούνταν πολλές μαύρες και λατινοαμερικάνες γυναίκες, πολλές από τις οποίες ήταν λεσβίες. Οι κρατούμενες έβαζαν φωτιά σε χαρτιά τουαλέτας και τα πετούσαν από τα παράθυρα των κελιών τους, σε ένδειξη συμπαράστασης στους διαδηλωτές και τις διαδηλώτριες που συγκρούονταν με την αστυνομία. Ο Chris Babick αναφέρει ότι «καθ' όλη τη διάρκεια της εβδομάδας, οι κρατούμενες φώναζαν συνθήματα, τραγουδούσαν, μας υποστήριζαν. Ολόκληρη η φυλακή έμοιαζε να δονείται από τη ζωντάνια τους, από τη διαρκή κίνησή τους, όπως και οι δρόμοι ήταν ζωντανοί και δονούνταν».

[σ. 226]

Πράγματι, το πλήθος ξεχείλιζε από θυμό και στράφηκε απέναντι στην αστυνομία. Ο Craig Rodwell βρισκόταν σε μικρή απόσταση από ένα άδειο περιπολικό, όταν η ντραγκ κουήν Marsha Johnson ανέβηκε σ' ένα φανάρι και πέταξε στο παρμπρίζ του περιπολικού μια τσάντα που περιείχε κάτι βαρύ, σπάζοντάς το. Μόλις έσπασε το παρμπρίζ, οι τρεις αστυνομικοί που το είχαν αφήσει και στέκονταν παραδίπλα, πήδηξαν στο αμάξι να φύγουν. Αλλά πρόλαβαν και έπιασαν έναν άντρα. Γι' αυτούς ήταν απλώς «η πρώτη αδερφή που βρήκαν μπροστά τους». Είχαν ένα στίλ «τώρα θα δεις τι έχεις να πάθεις». Τον έχωσαν στο περιπολικό, έβαλαν μπροστά κι έφυγαν ενώ τον έσπαγαν στο ξύλο.

Ο Leitsch αναφέρει ένα παρόμοιο περιστατικό με ένα περιπολικό που σταμάτησε στη διασταύρωση της Κρίστοφερ Στριτ στο Waverly Place. Οι αστυνομικοί που επέβαιναν σ' αυτό κάθονταν μέσα και αγριοκοιτούσαν το πλήθος, ώσπου ένας τσιμεντό-

⁴ Howard Brown, M.D., *Familiar Faces, Hidden Lives: The Story of Homosexual Men in America Today* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1976), pp. 12, 19–20.

Christopher Street Belongs to the Queens!
Η οδός Κρίστοφερ ανήκει στις Κουήν
Η νύχτα του Σαββάτου

Η δεύτερη νύχτα...

Κατά τις εννιά το βράδυ είχαν μαζευτεί αρκετοί γκέι και λεσβίες γύρω από το Στόουνγουολ, σχηματίζοντας μικρές ομάδες στα πεζοδρόμια. Καθώς ο κόσμος αυξανόταν, οι αστυνομικές δυνάμεις που βρίσκονταν στην περιοχή δεν τους άφηναν να σταθούν σε ένα σημείο, ελπίζοντας ότι έτσι θα αποτρέψουν την επανάληψη των γεγονότων της προηγούμενης νύχτας. Αλλά μέσα σε διάστημα δύο ωρών, οι αριθμοί είχαν αυξηθεί και ο κόσμος πια υπερέβαινε τις δύο χιλιάδες. (...) «Είχε μαζευτεί κόσμος από όλο το Βίλατζ. Χίπιδες ήρθαν να συμπαρασταθούν στις κουήν, ενώ τα στρέιτ μπαρ είχαν μεταμορφωθεί σε γκέι μέσα σε ένα σαββατοκύριακο. Επικρατούσε τρέλα στη Νέα Υόρκη». Ανάμεσα στις δέκα το βράδυ και τα μεσάνυχτα συγκεντρώθηκε ο μεγαλύτερος αριθμός διαδηλωτών. Αφού μαζεύτηκαν ξεκίνησαν να φωνάζουν συνθήματα και να τραγουδούν το «We are the Stonewall Girls» της προηγούμενης νύχτας, απέναντι από τις αστυνομικές δυνάμεις που ήταν παραταγμένες μπροστά στο Στόουνγουολ. Τα αρχικά συνθήματα ήταν: Gay Power, «Ελευθερία τώρα», «Ισότητα για τους ομοφυλόφιλους». Σύντομα όμως οι φωνές των διαδηλωτών έγιναν μαχητικότερες και άρχισαν να φωνάζουν «Christopher Street belongs to the queens!» και «Liberate Christopher Street!» – «Η Κρίστοφερ Στριτ ανήκει στις κουήν» και «Ελευθερώστε την οδό Κρίστοφερ».

[σ. 221]

Ο γιατρός Howard Brown ήταν ένας μεσήλικας γκέι άντρας, πρώην επικεφαλής της υγειονομικής υπηρεσίας της Νέας Υόρκης, ο οποίος είχε παραιτηθεί επί δημαρχίας Λίντσεϊ το 1968. Ήταν το χαρακτηριστικό δείγμα πολλών ευκατάστατων ή καταξιωμένων ανδρών της γενιάς του που ήταν γκέι και έκαναν ό,τι μπορούσαν για να φαίνονται στρέιτ. Στο παρελθόν, στο πλαίσιο των καθηκόντων του, είχε επισκεφτεί τις φυλακές της Νέας Υόρκης, που αποκαλούνταν Tombs - Τάφοι. Τότε τον είχαν οδηγήσει, μεταξύ άλλων, και στην πτέρυγα που κρατούσαν τους ομοφυλόφιλους. Θεώρησε ότι όλοι οι κρατούμενοι που στοιβάζονταν στα κελιά «ήταν πολύ εμφανώς θηλυπρεπείς, δεν μπορούσε να ταυτιστεί μαζί τους, και πάγωσε τρομοκρατημένος, αδυνατώντας να τους ρωτήσει οτιδήποτε για τη μεταχείριση που είχαν στις φυλακές». Έμενε λίγα τετράγωνα από το Στόουνγουολ. Το σαββατοκύριακο των γεγονότων, οι φωνές έφταναν ως το διαμέρισμά του και κάποια στιγμή αποφάσισε να βγει να δει τι γίνεται.

Περιγράφοντας όσα είδε, λέει: «Οι διαδηλωτές έμοιαζαν με τους ομοφυλόφιλους που είχα δει στις φυλακές. Οι περισσότεροι φαίνονταν πολύ φτωχοί, η πλειοψηφία τους ήταν θηλυπρεπείς, κακοντυμένοι ή φανταχτεροί τύποι – αυτό το είδος που προ-

Η εξέγερση του Stonewall, Ιούνιος 1969

Πρώιμα χρόνια

Με τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, πολλοί άνθρωποι στις Ηνωμένες Πολιτείες ένιωθαν μια διακαή επιθυμία να αποκαταστήσουν την προπολεμική κοινωνική τάξη και να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις της κοινωνικής αλλαγής. Υποκινούμενος από την έμφαση στον αντικομμουνισμό, ο γερουσιαστής Τζόζεφ Μακάρθι διεξήγαγε ακροάσεις αναζητώντας κομμουνιστές στις τοπικές κυβερνήσεις, στον στρατό και σε άλλους οργανισμούς και θεσμούς που χρηματοδοτούνται από το κράτος, οδηγώντας την κοινωνία σε μια κατασταλτική παράνοια. Οι αναρχικοί, οι κομμουνιστές και άλλοι άνθρωποι θεωρούνταν αντιαμερικανοί και ανατρεπτικοί, καθώς και επικίνδυνοι για την ασφάλεια. Ομοφυλόφιλοι άνδρες και λεσβίες συμπεριλήφθηκαν σε αυτή τη λίστα του Υπουργείου Εσωτερικών των ΗΠΑ με τη θεωρία ότι ήταν επιρρεπείς σε παραβατικές πράξεις.

Πίστευαν γενικά ότι όσοι εμπλέκονται σε «απροκάλυπτες πράξεις διαστροφής» δεν έχουν τη συναισθηματική σταθερότητα των «κανονικών» ατόμων και όλη η νοοτροπία του κράτους συμφωνούσε ότι οι σεξουαλικά «διστραμμένοι» συνιστούν κίνδυνο για την ηθική ασφάλεια του πληθυσμού.

Μεταξύ 1947 και 1950, 1.700 ομοσπονδιακές αιτήσεις εργασίας στο δημόσιο απορρίφθηκαν, 4.380 άτομα απολύθηκαν από το μόνιμο στράτευμα και 420 απολύθηκαν από θέσεις εργασίας χρηματοδοτούμενες από το κράτος, επειδή ήταν ύποπτοι για ομοφυλοφιλία. Καθ' όλη τη διάρκεια των δεκαετιών του 1950 και του 1960, το FBI και τα αστυνομικά τμήματα διατηρούσαν λίστες με γνωστούς ομοφυλόφιλους, τα στέκια που σύχναζαν και τους ανθρώπους που συνδιαλέγονταν. Η διοίκηση των ταχυδρομείων των ΗΠΑ παρακολουθούσε τις διευθύνσεις στις οποίες διακινούταν υλικό σχετικό με την ομοφυλοφιλία. Οι πολιτειακές και τοπικές κυβερνήσεις ακολούθησαν το παράδειγμά τους: τα μπαρ που εξυπηρετούσαν ομοφυλόφιλους άνδρες και λεσβίες έκλεισαν και οι πελάτες τους συνελήφθησαν και εκτέθηκαν στις εφημερίδες. Τα αστυνομικά τμήματα στις πόλεις έκαναν επιχειρήσεις-σκούπα για να απαλλάξουν γειτονιές, πάρκα, μπαρ και παραλίες από τους ομοφυλόφιλους. Απαγόρευσαν τη χρήση ρούχων αντίθετου φύλου και τα πανεπιστήμια απέλυσαν καθηγητές που θεωρούνταν ύποπτοι για ομοφυλοφιλία. Το 1952, η Αμερικανική Ψυχιατρική Ένωση κατέταξε την ομοφυλοφιλία στη λίστα του DSM [Διαγνωστικό και Στατιστικό Εγχειρίδιο Ψυχικών Διαταραχών] ως ψυχική διαταραχή. Το 1956, η ψυχολόγος Έβελιν Χούκερ πραγματοποίησε μια μελέτη που συνέκρινε την ευτυχία και την καλά προσαρμοσμένη φύση των αυτοπροσδιοριζόμενων ομοφυλόφιλων ανδρών με τους ετεροφυλόφιλους άνδρες και δεν βρήκε καμία διαφορά. Η μελέτη της κατέπληξε την ιατρική κοινότητα και την έκανε ήρωα για πολλούς ομοφυλόφιλους άνδρες και λεσβίες.

Μια μεγάλης κλίμακας μελέτη της ομοφυλοφιλίας το 1962 χρησιμοποιήθηκε για να δικαιολογήσει τη διαταραχή ως υποτιθέμενο παθολογικό κρυφό φόβο για το αντίθετο φύλο που προκαλείται από τραυματικές σχέσεις γονέα-παιδιού.

Η ομοφυλοφιλία παρέμεινε στο DSM των ΗΠΑ μέχρι το 1974. Στην Ευρώπη, μέχρι το 1992.

Οι οργανώσεις ριζοσπαστικών lgbt ομάδων ξεφύτρωναν σε κάθε αστικό κέντρο, με αρκετές από αυτές να έχουν πολιτικό πρόσημο και συνεργασία με μέλη κομμουνιστικών και αναρχικών ομάδων. Ένας διαχωρισμός από τις κομμουνιστικές ομάδες επήλθε όταν έφτασαν τα νέα για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και μεταστροφής ομοφυλοφίλων στην Κούβα, από την κυβέρνηση που εφάρμοζε σοβιετικού τύπου κομμουνισμό. Σε αυτό το σημείο να επισημάνω πως καμία κυβέρνηση της Ανατολικής Γερμανίας δεν αποκήρυξε τον νόμο του Τρίτου Ράιχ για την ποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας.

Πρώιμες διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες, όπως αυτή στο Μανχάταν το 1969, έγιναν σε διάφορες γειτονιές σε πολλές πόλεις των ΗΠΑ, όταν οι αστυνομικές δυνάμεις αποπειράθηκαν να συλλάβουν ομοφυλόφιλους, λεσβίες και ντραγκ κουίν: το 1959 στο Λος Άντζελες, το 1966 στο Σαν Φρασίσκο, το 1968 στη Νέα Υόρκη, και σε πολλές άλλες μικρότερου βεληνεκούς.

Η κοινωνική καταστολή της δεκαετίας του 1950 είχε ως αποτέλεσμα μια «πολιτιστική επανάσταση» στη Νέα Υόρκη. Μια παρέα ποιητών και συγγραφέων συστάθηκαν σε ομάδα και έγραψαν για τα κακά της κοινωνικής οργάνωσης εκείνη την εποχή, εξυμνώντας την αναρχία, τη διαμαρτυρία και την ελεύθερη επιλογή στις σεξουαλικές προτιμήσεις, έναντι της αδιαμφισβήτητης κοινωνικής συμμόρφωσης, του καταναλωτισμού και της κλειστής σκέψης. Από αυτούς, ο Άλεν Γκίνσπεργκ και ο Γουίλιαμ Μπάροουζ έγραψαν επίσης ωμά και ειλικρινά για την ομοφυλοφιλία. Τα γραπτά τους προσέλκυαν προοδευτικούς ανθρώπους, καθώς και ομοφυλόφιλους που αναζητούσαν μια κοινότητα.

Τη δεκαετία του '60, ενόψει της διεθνούς έκθεσης του 1964, ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης Ρόμπερτ Βάγκνερ προχώρησε σε σχέδιο «τελικής λύσης» για τους ομοφυλόφιλους, κλείνοντας στέκια και μπαρ, ανακαλώντας τις άδειες αλκοόλ σε αυτά, γεμίζοντας την πόλη αστυνομικούς με επιχειρήσεις-σκούπα, εκατοντάδες συλλήψεις και βασανισμούς στα κρατητήρια της Ασφάλειας, στέρηση δικαιωμάτων και φυλακίσεις, ακόμα και την επιστράτευση αστυνομικών με πολιτικά ρούχα σε χώρους αναψυχής, γυμναστηρίων, δημόσιων ουρητηρίων κτλ., όπου παρίσταναν τους γκέι ώστε να παγιεύσουν ομοφυλόφιλους.

Με αυτές τις συνθήκες φτάνουμε στο σημείο τομή της 28ης Ιουνίου 1969, στην Κρίστοφερ Στριτ του Μανχάταν.

Ο Morty Manford θυμάται την ώρα που έσπασαν τα τζάμια στον δεύτερο όροφο του Στόουνγουολ Ιν: «Με το που έσπασε το τζάμι, το πλήθος ζητωκραύγασε». Για τον ίδιο, αυτό το σπασμένο τζάμι ήταν μια θεατρική χειρονομία αντίστασης. «Η αστυνομία είχε μόλις μπει μέσα και συμβολικά μας είχε ρίξει κλωτσιές και μπουιές. Δεν έκαναν τέτοια στα μπαρ των ετεροφυλόφιλων». Όταν είδε εκείνο το τζάμι να σπάει, ο Manford ένωσε «σαν να άνοιξε η καίνουσα πληγή της οργής απέναντι σε όλες αυτές τις αδικίες, τις παρενοχλήσεις και τις προκαταλήψεις».³

[σ. 195]

Καθώς οι δυνάμεις των MAT (Tactical Patrol Force – TPF) παρατάχθηκαν απέναντι στο πλήθος και βρέθηκαν αντιμέτωποι, ορισμένοι νεαροί κατέφυγαν στο ρεπερτόριο του δρόμου, πιθανότατα εμπνευσμένοι από το θέαμα των MAT να προχωρούν καταπάνω τους παραταγμένοι σε σειρές. Έτσι, οι νεαροί γκέι του δρόμου, πιάστηκαν αλλά μπρατσέτα, χορεύοντας Rockette, σαν κανκάν, και καθώς ύψωναν τα πόδια ψηλά τραγουδούσαν το γνωστό τους σκοπό, βάζοντας όμως στη θέση της λέξης Βίλατζ τη λέξη Στόουνγουολ:

*We are the Stonewall Girls,
We wear our hair in curls.
We wear no underwear:
We show our pubic hairs.*

Ίσως το χιούμορ των νεαρών του δρόμου να ήταν πιο αποτελεσματικό απ' ό,τι ήλπιζαν, γιατί τα πυροσβεστικά οχήματα κλήθηκαν να βοηθήσουν στη διάλυση του πλήθους. Οι αντλίες νερού στράφηκαν απέναντι στους διαδηλωτές, σκορπίζοντάς τους στους γύρω δρόμους – για λίγο.

[σ. 214]

³ Manford 1989

τον χειμώνα ή από τη ζέστη το καλοκαίρι. Έτσι προστατεύονταν και τα παιδιά από το να συλληφθούν για αλπετία... ως άστεγοι».¹

[σ. 111]

Ανοίγοντας τη χαίνουσα πληγή της οργής

Τα γεγονότα μετά την έφοδο της αστυνομίας στο Στόουνγουολ

«Ορισμένοι από όσους βρίσκονταν στο δρόμο είχαν πιάσει τα πλαϊνά της κλούβας και την ταρακουνούσαν μπρος-πίσω. Όταν κατάφεραν να απομακρύνουν την κλούβα, πήραν κάδους απορριμμάτων και τους εκσφενδόνισαν στη βιτρίνα του Στόουνγουολ. Έτσι ξεκίνησαν όλα, με τη ρίψη των κάδων στη βιτρίνα. Μέχρι εκείνη την ώρα απλώς ήταν κάποιοι συγκεντρωμένοι στο δρόμο που φώναζαν και διαμαρτύρονταν».²

Από εκείνη τη στιγμή ξεκίνησε μια γενικευμένη επίθεση στο Στόουνγουολ Iv. Το πλήθος που είχε συγκεντρωθεί απ' έξω χρησιμοποίησε ό,τι έβρισκε στα χέρια του: Σκουπίδια, κάδους, γυαλιά, αναμμένα αντικείμενα, τούβλα, πέτρες ξηλωμένες απ' το πεζοδρόμιο... ακόμα κι έναν αυτοσχέδιο πολιορκητικό κριό χρησιμοποίησαν για να επιτεθούν στην αστυνομία που είχε ταμπουρωθεί μέσα στο Στόουνγουολ. Αυτό ήταν το αποκορύφωμα της βίας εκ μέρους του πλήθους στα γεγονότα που έμειναν γνωστά ως «Εξέγερση του Στόουνγουολ». Ήταν η οργή με στόχο την αστυνομία που βρισκόταν μέσα στο Στόουνγουολ Iv, λες και όλοι όσοι συμμετείχαν στο πλήθος που συγκεντρώθηκε εκείνο το βράδυ στην Κρίστοφερ Στριτ είχαν πάρει μια προσωπική απόφαση να εξεγερθούν ενάντια στην αστυνομία, εκφράζοντας μια συλλογική κραυγή διαμαρτυρίας.

Ο Michael Fader θυμάται: «Είχαμε όλοι μια συλλογική αίσθηση ότι αρκετά έχουμε ανεχτεί όλες αυτές τις μαλακίες. Δεν ήταν κάτι χειροπιαστό, κάτι που είπε κάποιος στους υπόλοιπους. Ήταν σαν όλα όσα συνέβαιναν τόσα χρόνια να ήρθαν και να ξεσπασαν εκείνη τη συγκεκριμένη νύχτα, σε εκείνο το συγκεκριμένο μέρος. Και δεν ήταν κάποια οργανωμένη διαδήλωση. Ήταν κάτι αυθόρμητο και αυτό ήταν φανταστικό. Όλοι αισθανόμασταν ότι δεν θα ξαναγυρίσουμε ποτέ πίσω στα παλιά. Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι».

[σ. 193]

¹ Dick Leitsch, "The Stonewall Riots[:] The Gay View," NYMN, August 1969, pp. 13-14.

² Συνέντευξη Truscott-Carter. Η μαρτυρία αυτή συμφωνεί με εκείνη που καταγράφεται στο Rat σχετικά με το νόημα όσων συνέβαιναν εκείνη την ώρα: «Κάποια γουρούνια που είχαν μείνει απ' έξω αναγκάστηκαν να τρέξουν για να γλιτώσουν και οχυρώθηκαν μέσα [στο Στόουνγουολ Iv]. Ήταν πολύ καλό για να είναι αληθινό. Το πλήθος πέρασε στην αντεπίθεση».

Εξέγερση

Στη 1:20 μετά τα μεσάνυχτα του Σαββάτου 28 Ιουνίου 1969, τέσσερις αστυνομικοί με πολιτικά και δύο ένστολοι, ο Τσαρλς Σμάιθ και ο επιθεωρητής Σέιμουρ Πάιν, έφτασαν στην πόρτα του γνωστού κλαμπ *Stonewall Inn* ανακοινώνοντας ότι θα μπουν για έλεγχο.

Η μουσική έκλεισε και τα φώτα άναψαν. Περίπου 205 άτομα ήταν στο μπαρ εκείνο το βράδυ.

Η επιδρομή δεν πήγε όπως είχε προγραμματιστεί. Η τυπική διαδικασία ήταν να παρατάσσουν τους θαμώνες στη σειρά, να ελέγχουν τα χαρτιά τους και να βάζουν γυναίκες αστυνομικούς να πηγαίνουν τους πελάτες που φορούσαν γυναικεία ρούχα στην τουαλέτα για να εξακριβώσουν το φύλο τους, συλλαμβάνοντας όποιον είχε αντρικά σωματικά χαρακτηριστικά και ήταν ντυμένος γυναίκα. Εκείνο το βράδυ, τα άτομα που εκφράζονταν ως γυναίκες αρνήθηκαν να ακολουθήσουν τις αστυνομικούς για έλεγχο. Οι άνδρες, που τους είχαν βάλει να σταθούν στη σειρά, αρνούσαν να δείξουν την ταυτότητά τους. Η αστυνομία αποφάσισε να οδηγήσει όλους τους παρευρισκόμενους στο αστυνομικό τμήμα, αφού πρώτα χώρισε σε ένα δωμάτιο στο πίσω μέρος του μπαρ τα άτομα που ήταν ύποπτα ότι φορούσαν ρούχα του άλλου φύλου. Οι θαμώνες θυμούνται ότι μια αίσθηση έντονης ενόχλησης και αναταραχής εξαπλώθηκε πολύ γρήγορα, όταν κατά τη διάρκεια του σωματικού ελέγχου σε λεσβίες που είχαν οδηγηθεί στον πίσω χώρο του μπαρ η αστυνομία άρχισε να τις παρενοχλεί.

Όσοι δεν συνελήφθησαν, οδηγήθηκαν ως την έξοδο για να φύγουν, αλλά δεν έφυγαν. Αντίθετα, έμειναν απ' έξω, ενώ το πλήθος αυξανόταν. Μέσα σε λίγα λεπτά είχαν συγκεντρωθεί περίπου 100 με 150 άτομα, θαμώνες από το *Stonewall* και περαστικοί που είδαν τα οχήματα της αστυνομίας και τη φασαρία.

Μέχρι να φτάσει η πρώτη κλούβα, μισή ώρα αργότερα, οι συγκεντρωμένοι είχαν δεκαπλασιαστεί.

Ο συγγραφέας Έντμουντ Γουάιτ, ο οποίος περνούσε από εκεί, λέει:

«Όλοι ήταν αναστατωμένοι, θυμωμένοι και γεμάτοι ένταση. Κανένας δεν φώναζε συνθήματα, ούτε φαινόταν να έχει επιθετική στάση, αλλά ένιωθες ότι κάτι σιγοβράζει».

Οι πρώτες αντιδράσεις εναντίον της κλούβας ξεκίνησαν από το πλήθος όταν αστυνομικοί χτύπησαν μια γυναίκα που αντιδρούσε στη σύλληψή της την ώρα που οδηγούταν με χειροπέδες στην κλούβα. Μπουκάλια, φωνές, οι πρώτες πέτρες...

Η αστυνομία προσπάθησε να αρπάξει κάποιους μέσα από το πλήθος, κάτι που εξεσήκωσε ακόμη περισσότερο τον κόσμο.

Ο θαμώνας Μάικλ Φέιντερ, θυμάται:

«Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Είχε έρθει η στιγμή να διεκδικήσουμε

κάτι που πάντα μας αρνούσαν: την ύπαρξή μας. Ήταν εκεί άνθρωποι κάθε είδους και για κάθε είδους διαφορετικούς λόγους, αλλά κυρίως υπήρχε η απόλυτη οργή, ο θυμός, η θλίψη, όλα αυτά μαζί, και κάπως όλα πήραν το δρόμο τους. Η αστυνομία ευθύνεται για το μεγαλύτερο μέρος των καταστροφών. Εμείς στην πραγματικότητα προσπαθήσαμε να μπορούμε και πάλι στο μπαρ και να απελευθερώσουμε τον χώρο. Και νιώσαμε ότι επιτέλους ήμασταν ελεύθεροι ή τουλάχιστον ήμασταν ελεύθεροι να δείξουμε ότι διεκδικούμε ελευθερία. Δεν ήμασταν στ' αλήθεια απόλυτα ελεύθεροι, όμως δεν υπήρχε περίπτωση να φύγουμε φοβισμένοι μέσα στη νύχτα και να τους αφήσουμε να μας σπρώχνουν και να μας χτυπούν. Ήταν σαν να στέκεσαι και να υπερασπίζεσαι τη θέση σου για πρώτη φορά και με πραγματικά δυναμικό τρόπο. Κι αυτό αιφνιδίασε την αστυνομία. Πλανιόταν κάτι στον αέρα, μια ελευθερία που μας έλειπε πολύ καιρό, και ήμασταν αποφασισμένοι να αγωνιστούμε γι' αυτήν. Πήρε πολλές διαφορετικές μορφές, αλλά η ουσία ήταν ότι δεν είχαμε σκοπό να υποχωρήσουμε. Και δεν υποχωρήσαμε».

Οι αστυνομικοί εγκλωβίστηκαν μέσα στο μπαρ κατά τη διάρκεια των ελέγχων. Κάδοι σκουπιδιών, σκουπίδια, μπουκάλια, πέτρες και τούβλα, πλάκες από τα γύρω πεζοδρόμια εκτοξεύονταν στο κτίριο, σπάζοντας τα τζάμια. Μάρτυρες βεβαιώνουν ότι οι φλογερές ντραγκ κουίν έγιναν οι βασίλισσες της φωτιάς, και οι ομοφυλόφιλοι-παιδιά του δρόμου, του περιθωρίου, ήταν υπεύθυνοι για τις πρώτες βολές.

Στόουνγολ: Η εξέγερση που πυροδότησε την γκέι επανάσταση

Αποσπάσματα από το βιβλίο του David Carter
Stonewall: The Riots That Sparked the Gay Revolution

«...Πιστεύω ότι οι πιο πετυχημένες παρομοιώσεις του Στόουνγουολ ήταν εκείνες που περιείχαν τη λέξη 'σπίτι', γιατί όταν δεν έχεις πουθενά να μείνεις μόνιμα, φτιάχνεις το σπίτι σου όπου μπορείς. Όταν μια παρέα κουήν τραγουδά, δίνει η μία στην άλλη αμοιβαία δύναμη. Εκείνη η αίσθηση των κουήν του δρόμου ότι αποτελούν μια οικογένεια δημιουργεί έναν άρρηκτο φυλετικό δεσμό». Tommy Lanigan-Schmidt.

Το Στόουνγολ ήταν κατεξοχήν στέκι νεαρών μαύρων και Πορτορικανών γκέι.

Ο Dick Leitsch σημειώνει ότι το Στόουνγολ Ιν κατείχε μια ιδιαίτερη θέση στην καρδιά των πιο περιθωριοποιημένων μελών της γκέι κοινότητας:

«Οι drag και οι queen, δύο ομάδες απόμων που στα άλλα γκέι μπαρ ή κλαμπ θα συναντούσαν ψυχρή υποδοχή ή και θα τους έκλειναν την πόρτα, αποτελούσαν την «τακτική πελατεία» του Στόουνγουολ. Σε μεγάλο βαθμό, το κλαμπ ήταν για εκείνες. Αν εξαιρέσουμε το Goldbug και το One-Two-Three, οι «ντραγκ» και οι «κουήν» δεν είχαν άλλο μέρος να πάνε πέρα απ' το Στόουνγουολ».

Δύο άλλες ομάδες ανθρώπων όμως βασιζόνταν ακόμα περισσότερο στο Στόουνγουολ ήταν οι πολύ νεαροί ομοφυλόφιλοι και εκείνοι που δεν είχαν πού να μείνουν. Στην Αμερική πρέπει να έχεις κλείσει τα 18 για να παραγγείλεις αλκοόλ σε μπαρ. Και η ζωή των γκέι περιστρεφόταν γύρω από τα μπαρ. Πού να πάει λοιπόν κανείς όταν είναι 17 ή 16 χρονών και γκέι; Στα «νόμιμα» μπαρ δεν τους επιτρεπόταν η είσοδος, ενώ τα γκέι εστιατόρια ή ο δρόμος δεν ήταν πολύ φιλικά μέρη.

Κι έπειτα ήταν οι εκατοντάδες κυριολεκτικά άστεγοι ομοφυλόφιλοι της Νέας Υόρκης... Άνεργοι και χωρίς επαγγελματικά προσόντα – χωρίς καλά ρούχα να φορέσουν για να πάνε σε συνεντεύξεις για δουλειά – ζουν στο δρόμο, ζητιανεύοντας ή κάνοντας μικροκλοπές από καταστήματα για να βρουν λεφτά να πληρώσουν την είσοδο στο Στόουνγουολ. Αυτό ήταν ένα ακόμα πλεονέκτημα του Στόουνγουολ: με τρία δολάρια είσοδο, μπορούσε κανείς να περάσει εκεί όλη τη νύχτα, προστατευμένος από το κρύο

Τα γκέι πράιντ εξελίχθηκαν σε γιορτές εύπεπτου δικαιωτισμού, ασύδοτων πάρτυ με ευρεία χρήση ναρκωτικών ουσιών, χωρίς πολιτικές παρεμβάσεις και με την υποστήριξη των εταιρειών και των κρατών που καθορίζουν τον καπιταλισμό.

Όμως, τα παιδιά της εξέγερσης του Στόουνγουολ γύρισαν τη σελίδα, έδειξαν τον τρόπο, μίλησαν για όλους τους λόγους.

Πενήντα πέντε χρόνια μετά, αναλογιζόμενοι την εξέλιξη των κοινωνιών, τους υπαρκτούς διαχωρισμούς, αλλά και το ξέπλυμα του συστημικού προοδευτισμού, τα προτάγματα παραμένουν επίκαιρα και ζωντανά.

Από τις αραβικές χώρες που δολοφονούν τα διαφορετικά άτομα με απαγχονισμό μέχρι τις αφρικανικές χώρες που τιμωρούνται με βασανιστήρια και από την Ελλάδα των δολοφόνων αστυνομικών μέχρι το Βερολίνο των δικαιωμάτων της ελίτ, ποτέ δεν θα κάνουμε ειρήνη μαζί τους, ποτέ δε θα προδώσουμε τους αγώνες που δόθηκαν και δίνονται.

Drag Queen Lafert Ιούνιος 2023

Αστυνομικές δυνάμεις έφτασαν για να απεγκλωβίσουν τους αστυνομικούς μέσα στο Στόουνγουολ. Σχηματίστηκε φάλαγγα και προσπάθησε να καθαρίσει τους δρόμους προχωρώντας αργά και σπρώχνοντας το πλήθος προς τα πίσω. Ο κόσμος αντιδρούσε ανοικτά προς την αστυνομία. Οι αστυνομικοί να κυνηγάνε τους διαδηλωτές στους παράδρομους, και να τους βλέπουν να εμφανίζονται στην επόμενη γωνία από πίσω τους. Διαδηλωτές σταμάτησαν αυτοκίνητα, ανατρέποντας ένα από αυτά για να αποκλείσουν την Κρίστοφερ Στριτ, βάζοντας φωτιά σε κάδους απορριμμάτων, σκαρφάζοντας ακόμα και στα φανάρια.

Τα ξημερώματα οι ταραχές σταμάτησαν. 13 συλλήψεις, 40 στο νοσοκομείο.

Το πρωί βρήκε πολλούς διαδηλωτές στο Κρίστοφερ Παρκ να συζητούν για τα γεγονότα. Αυτή η στιγμή θεωρείται η πρώτη συνέλευση που καθόρισε τα πράγματα.

Την επόμενη ημέρα, περισσότεροι από 3.000 άνθρωποι μαζεύτηκαν από νωρίς το απόγευμα ξανά στην Κρίστοφερ Στριτ, διαδηλώνοντας με στιβαρά πλέον συνθήματα κατά των αποκλεισμών, κατά της αστυνομίας, της φτώχειας και του ρατσισμού.

Οι ταραχές κράτησαν πάλι μέχρι τις πρωινές ώρες, με συλλήψεις και τραυματίες.

Καμένοι κάδοι, σπασμένα φανάρια, αναποδογυρισμένα λεωφορεία, σπασμένα παρμπρίζ περιπολικών.

Ο ποιητής Άλεν Γκίνσμπεργκ, που ζούσε σε διαμέρισμα της οδού Κρίστοφερ, έγραψε αργότερα για το πιο χαρούμενο χάος που έχει αντικρίσει, για την πολύχρωμη δύναμη των γκέι που μας ξύπνησε.

Οι διαδηλώσεις και οι διαμαρτυρίες συνεχίστηκαν και τις επόμενες ημέρες σε πολλά σημεία της Νέας Υόρκης αλλά πλέον και σε άλλες πόλεις, μιας και έγιναν γνωστά τα γεγονότα της εξέγερσης, εν μέσω προπαγάνδας των ΜΜΕ της εποχής.

«Ανεβήκαμε το πρώτο σκαλοπάτι, αυτό της ορατότητας, με τον τρόπο που μας αξίζει», έγραψε αργότερα η ντραγκ κουίν Μάρσα Τζόνσον, που συμμετείχε στις διαδηλώσεις.

Μετεξεγερσιακή εποχή - Σήμερα

Από τα μέσα στις δεκαετίες του '50 είχαν ήδη συγκροτηθεί ομάδες και οργανισμοί χαμηλού βελνκεούς για τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων. Ήταν οι λεγόμενοι θεσμικοί. Καταστατικά και πρακτικές που προσανατολίζονταν προς τη διαπραγμάτευση με τις κυβερνήσεις με την τακτική της πειθούς. Να τους κάνουμε δηλαδή να καταλάβουν ότι χρειαζόμαστε κάποιου είδους αναγνώριση ως οντότητες. Οι ομάδες αυτές οργανωμένα δεν συντάχθηκαν και δεν στήριξαν το εξεγερσιακό στο Στόνγουολ, αλλά σαν ατομικότητες παρεβρέθηκαν στα περίξιν πολλά από τα μέλη τους.

Ο ισχυρός πόλος της συστημικής αυτής κουλτούρας για τα δικαιώματα των γκέι

ήταν ο Σύλλογος Μάτασιν, με γραφεία σε πολλές πόλεις των ΗΠΑ. Όμως, μετά τα γεγονότα του Στόουνγουολ, ξεκίνησε η απόρριψή του από μεγάλο μέρος του συνόλου των γκέι και των λεσβιών. Οργανισμός ανήμπορος πλέον να ανταποκριθεί στα προτάγματα της νέας γενιάς ακτιβιστών, παραμένοντας στον παραδοσιακό τρόπο διαπραγμάτευσης με το σύστημα, χωρίς να συμπεριλάβει το συγκρουσιακό που μόλις είχε ανθίσει.

Οι περισσότερες ομάδες παρ' όλα αυτά που γεννήθηκαν από τα εξεγερσιακά γεγονότα του '69 θεώρησαν ότι το κίνημα για τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων έπρεπε να υποστηρίξει μια μεγαλύτερη και πιο ριζοσπαστική ατζέντα για την αντιμετώπιση και άλλων μορφών καταπίεσης.

Οι πρώτες ριζοσπαστικές ομάδες ήταν η Gay Liberation Front, η Gay Activists Alliance, η Street Transvestite Action Revolutionaries και άλλες. Μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα σχηματίστηκαν παρόμοιες ομάδες σε Καναδά και Ηνωμένο Βασίλειο.

Είχαν μια ευρεία πολιτική ατζέντα, ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ, υποστήριζαν αγώνες απελευθέρωσης σε χώρες της Αφρικής και της Ασίας, μιλούσαν για τα δικαιώματα των έγκλειστων, για την φτώχεια και τις εργασιακές διεκδικήσεις και γενικότερα ανέπτυξαν μια αντικαπιταλιστική στάση, επιτιθέμενοι πάντα στην πυρηνική οικογένεια και στους παραδοσιακούς ρόλους των φύλων.

Δημιουργήθηκαν δράσεις και ομάδες παράλληλα για υποστήριξη και φροντίδα γκέι ατόμων που ήταν άστεγοι, που αναζητούσαν εργασία και γενικά βοήθεια στην επιβίωση. Ξεκίνησε τότε και ο «θεσμός» των houses από τις ντραγκ κουίν, που στην ουσία δημιουργούσαν ένα κοινόβιο σε κάποια διαμερίσματα, όπου μια παλιά ντραγκ

κουίν έπαιρνε υπό τη φροντίδα της γκέι άτομα εκδιωγμένα από την οικογένεια και φρόντιζε για την επιβίωσή τους καθώς τους έδινε και την επιλογή της μύησης στην τέχνη του ντραγκ αλλά και της εργασίας σε κάποιο μπαρ, ώστε να μην αποτελεί η σεξουαλική εργασία τη μόνη επιλογή επιβίωσης.

Μέσα σε δύο χρόνια από τις ταραχές στο Στόουνγουολ υπήρχαν ομάδες για τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων σε κάθε μεγάλη αμερικανική πόλη, καθώς και στον Καναδά, την Αυστραλία και τη Δυτική Ευρώπη. Η φυλή, η τάξη, η ιδεολογία και το φύλο έγιναν συχνά εμπόδια στα επόμενα χρόνια. Αυτό φάνηκε κατά τη διάρκεια μιας γιγαντιαίας συγκέντρωσης στη Νέα Υόρκη το 1973, όταν η φεμινίστρια ακτιβίστρια Jean O'Leary διαμαρτυρήθηκε για αυτό που αντιλαμβάνονταν ως κοροϊδία κατά των γυναικών, τα cross-dressers άτομα και τις drag queens.

Ας μην ξεχνάμε ότι αυτές τις δεκαετίες του '60, του '70 και του '80 διανύουμε το δεύτερο κύμα φεμινισμού που παρ' όλες τις αδιαμφισβήτητες τις νίκες του, εμπεριείχε σε κατά τόπους οργανώσεις την τρανσφοβία και την αντιγκέι κουλτούρα.

Το 1970, την αμέσως επόμενη χρονιά από την εξέγερση του Στόουνγουολ, ξεκινάνε οι πορείες μνήμης, διεκδίκησης και ορατότητας που αργότερα ονομάστηκαν Gay Parade.

Κάθε γκέι ακτιβιστική ομάδα ανά τον κόσμο οργάνωνε πορεία μνήμης μέσα στον Ιούνιο, που θεωρείται ο μήνας της γκέι υπερηφάνιας. Σιγά σιγά όμως, καθώς περνούσαν τα χρόνια και καθώς οι πρώτες νομοθετικές νίκες ήταν γεγονός, αναδύθηκαν νέες ομάδες, θεσμικές, που εξέλιξαν την γκέι κουλτούρα στα πλαίσια του καπιταλισμού, σε συνεργασία πάντα με τον συστημικό προοδευτισμό της εξουσίας.

Δύο ονόματα μόνο:

Μάρσα Τζόνσον και Σίλβια Ριβέρα

Η Μάρσα έφυγε το 1992 δολοφονημένη και πεταμένη σε ποτάμι σε ηλικία 46 ετών, την ημέρα της πορείας του γκέι πράιντ στη Νέα Υόρκη. Αποτεφρώθηκε και οι στάχτες της αφέθηκαν στο ίδιο σημείο. Ακολούθησαν ταραχές ημερών προς τα αστυνομικά τμήματα της πόλης.

Η Σίλβια έφυγε το 2002, 50 ετών, από καρκίνο του ήπατος. Αναγνωρίζεται διεθνώς ως η μητέρα των ντραγκ κουίν.

Δύο μορφές της τρανς κοινότητας που πρωταγωνίστησαν σε αυτό που λέμε ορατότητα και διεκδίκηση στο δρόμο. Πάντα δρούσαν συλλογικά, αντιθεσμικά, αντιεξουσιαστικά. Η παρακαταθήκη τους αποτελεί σημείο τομή σε αυτό που λέμε συμπεριληπτικοί αγώνες. Ήταν αυτές που διαμόρφωσαν τις πολιτικές διεργασίες της εποχής και δημιουργήθηκαν τα Gay Pride. Ήταν αυτές που αναφέρθηκαν στο πλήρωμα του χρόνου για την αυτοκατάργηση των γκέι πράιντ, όταν οι κοινωνίες χειραφετηθούν και υπάρξει πραγματική ισότητα μεταξύ των ανθρώπων.